

„El a înviat” – Fritz von Kietzell

De la învierea lui Hristos și până la înălțarea Lui la cer

Toma

„Dar Toma, zis Geamănul, unul din cei doisprezece, nu era cu ei când a venit Isus” (Ioan 20.24). Cât de mult a pierdut! Nu degeaba ne cere Cuvântul lui Dumnezeu, referindu-Se în mod deosebit la zilele din urmă, „să nu părăsim strângerea noastră laolaltă, cum au unii obicei” (Evrei 10.25). Această părăsire nu înseamnă nicidecum în a fi totdeauna departe cu trupul. Și Eutih, tânărul amintit în Faptele Apostolilor 20, a pierdut mult prin aceea că el acolo în Troa în camera de sus „a fost copleșit de un somn adânc”.

Dar Toma nu a primit, ceea ce a neglijat, da, atunci când ceilalți ucenici i-au zis: „Am văzut pe Domnul!” (Ioan 20.25), el nu a vrut să-i creadă. Cu siguranță motivul pentru aceasta poate consta în parte în predispoziția lui; căci cu toate că noi îl întâlnim numai de patru ori în Scriptură, caracterul lui este prezentat clar diferit de al celorlalți. Atunci când Domnul nu S-a lăsat reținut, când I s-a atras atenția cu privire la vrăjmașia iudeilor, să nu meargă la surorile întristate din Betania, Toma a zis celorlalți ucenici ca el: „Hai să mergem și noi să murim cu El!” (Ioan 11.7,8,15,16). Aceasta arată un devotament emoționant față de Domnul, dar totodată o înclinare spre păreri întunecate, care niciodată nu vor avea loc! Și când mai târziu Domnul vorbește despre lucrarea de răscumpărare și rezultatele ei minunate și adaugă: „Știți unde Mă duc și știți și calea într-acolo”, Toma spune aproape pe un ton dojenitor: „Doamne, nu știm unde Te duci; cum putem să știm calea?” – așa puțină influență a avut asupra lui faptul că ei în El și cu El erau pe drum spre Tatăl, da, spre locuințele Casei Tatălui, unde El Însuși voia să-i ducă (Ioan 14.1-7)! – Nu este el numit pe drept „Toma necredinciosul”, care în toate vedea totdeauna numai greutățile (și cu siguranță în mod deosebit din cauza întâmplării cu care ne preocupăm acum)?

„Dar el le-a răspuns: »Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede«” (Ioan 20.25). Nu știm câți ucenici au fost de față în seara zilei învierii; însă cu siguranță au fost suficient de mulți martori, care L-au văzut, L-au auzit, da, ale căror mâini L-au pipăit. Nu este grav să nu crezi o astfel de mărturie bine întemeiată? Toate acestea nu au valabilitate pentru Toma; el pune condiții, el vrea „să vadă” și „să simtă”.

„Dacă nu ... nu voi crede.” Cât de mult trebuie el mai târziu să se fi rușinat despre o astfel de vorbire! În fond aceasta nu era altceva decât vorbirea vrăjmașilor Domnului, care cereau un semn, „ca să-l vedem și să credem în Tine” (Ioan 6.30; compară cu Matei 12.38; 27.42). Și la fel iudeii resping până în ziua de astăzi mărturia despre Cel înviat și arată același fel de gândire, care deja atunci a oferit Domnului ocazia să spună: „O, generație necredincioasă și fățarnică, până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi?” (Matei 17.17). Să luăm seama, ca și în noi să nu fie „o inimă rea și necredincioasă”, așa cum suntem atenționați în Evrei 3.12. Însă în următoarea primă zi a săptămânii găsim ucenicii adunați din nou laolaltă. „Și Toma era împreună cu ei” (Ioan 20.26). În săptămâna aceasta a învățat așa de multe, că acum el nu mai putea iarăși lipsi. Cât de diferite trebuie să fi fost sentimentele în inimile ucenicilor și în

inima lui Toma! Însă Domnul nu dezamăgește așteptările lor și El face să se rușineze necredința unuia.

„Pe când erau ușile încuiate, a venit Isus, a stat în mijloc și le-a zis: »Pace vouă!«” Și cât este de minunat, avem voie să spunem așa, că această vizită este dedicată în mod deosebit lui Toma; El i Se adresează direct lui: „Apoi a zis lui Toma: »Adu-ți degetul încoace și uită-te la mâinile Mele; și adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios!«” (Ioan 20.27). Ce condescendență minunată era aceasta! Nu ne-a făcut El uneori să ne rușinăm? Nu a fost deseori așa, ori de câte ori am fost adunați în jurul Lui, ca și cum El S-ar fi adresat cu Cuvântul Său direct la noi?

Însă mai impresionant aproape decât faptul, că El Se adresează lui Toma, este *ceea ce* El îi spune lui Toma – căci sună aproape ca o repetare a cuvintelor, sau noi spunem: a condițiilor, pe care Toma le-a pus. Este Cunoscătorul inimilor, Cel care stă aici înaintea noastră, și conform cunoașterii Sale desăvârșite întâmpină fiecare inimă *pe* terenul pe care ea se află.

Astfel chiar și necredința este satisfăcută: această îndelungă răbdare și condescendență este prea mult pentru inima grea de urnit, zăbavnic să creadă a ucenicului. „Toma a răspuns și I-a zis: »Domnul Meu și Dumnezeuul Meu!«” (Ioan 20.28). Tot așa și poporul Său pământesc, după ce el va fi trecut prin judecăți, se va arunca înaintea Aceluia ale cărui picioare vor sta pe Muntele Măslinilor, când vor vedea pe Acela, pe care L-au străpuns, „și toate semințiile pământului vor plânge din pricina Lui” (Apocalipsa 1.7). „Îi voi curăța cum se curăță argintul, îi voi încerca așa cum se încearcă aurul. Ei vor chema Numele Meu și Eu îi voi asculta; Eu voi zice: »Acesta este poporul Meu!«” Și ei vor zice: »Domnul este Dumnezeuul meu!«” (Zaharia 13.9).

„»Toma«, i-a zis Isus, »pentru că M-ai văzut, ai crezut; *ferice de cei ce n-au văzut și au crezut.*«” (Ioan 20.29). „A vedea” și „a crede”, aceasta va fi cândva partea poporului Israel restabilit, dar atunci el nu va mai avea parte de binecuvântările Bisericii. „Să nu vezi și să crezi”, este caracteristica celor mântuiți în timpul de har actual. Cu adevărat, ce fericiți sunt aceia care se întorc din lume la Hristos, lepădat de ea! – „pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El fără să-L vedeți și vă bucurați cu o bucurie nespusă” (1 Petru 1.8). Cititorule, faci tu parte din această ceată fericită?

Poporul Său îl știe,
Sunt cei ce în El cred.
Deși ei nu-L văd încă,
În El mereu se-ncred.

Când Domnul S-a arătat data viitoare ucenicilor Săi, Toma „necredinciosul” nu a mai lipsit; este a patra și ultima oară, când el este amintit în Sfânta Scriptură.

La Marea Tiberiadei

„După acestea, Isus S-a mai arătat ucenicilor Săi la Marea Tiberiadei” (Ioan 21.1). Din versetul 14 aflăm cu privire la aceasta, că „aceasta era a treia oară când Isus S-a arătat ucenicilor Săi, după ce a înviat dintre cei morți”. Aceasta nu numai ne ușurează încadrarea în timp a relatării actuale (cu toate că aceasta nu este important), ci întâmplarea aceasta este caracterizată astfel în mod deosebit. Dacă prima din aceste trei revelații ale Domnului, vorbind simbolic, este valabilă pentru familia lui Dumnezeu din timpul de acum (Ioan 20.19 și versetele următoare) și a doua revelație (Ioan 20.24 și versetele următoare) este valabilă pentru rămășița lui Israel din viitor, aici, așa cum vom vedea, ne este arătată roada acestei primiri a Sa de către Israel, *lucrarea lui Hristos în timpul Împărăției de o mie de ani*.

Sunt șapte ucenici de-ai Săi, cărora El li S-a arătat, după ce ei s-au dus în Galileea, după indicația care le-a fost dată (compară cu Matei 28.7,10). „Iată cum S-a arătat: Simon Petru, Toma, zis Geamănul, Natanael din Cana Galileii, fiii lui Zebedei și alți doi dintre ucenicii Lui Isus erau împreună” (Ioan 21.2). Menționarea lui Toma și a lui Natanael, fiecare dintre ei fiind în sine însuși un simbol al rămășiței lui Israel viitoare (Ioan 20 și 1), desigur nu este fără însemnătate și arată spre domeniul pe care noi ne aflăm aici, sub aspect profetic. –

„Simon Petru le-a zis: »Mă duc să prind pește.« »Mergem și noi cu tine«, i-au zis ei” (Ioan 21.3). Indiferent dacă lui Petru i-a fost prea lungă așteptarea, dacă nevoia de hrană sau alte motive l-au determinat să-și reia activitatea de odinioară – în orice caz nu era un drum potrivit gândurilor Domnului, pe care el a mers și pe care influența lui covârșitoare a adus și pe alți ucenici. Nu l-a făcut El pescar de oameni? „Îndată”, așa s-a spus atunci, „lăsându-și mrejele, ei au mers după El” (Marcu 1.18). Nu era aceasta acum o părăsire a acelui drum binecuvântat, de la încrederea în El și așteptarea Lui acolo unde El a lăsat să li se spună că ei Îl vor vedea în Galileea?

„Au ieșit și au intrat într-o corabie; și n-au prins nimic în noaptea aceea” (Ioan 21.3). Privit din afară, împrejurările păreau să le fie favorabile: pescari cu experiență, o mare cunoscută și astăzi pentru bogăția ei în pește, timpul potrivit și locul potrivit, dar – lipsa binecuvântarea Domnului, de care atunci ca și acum depinde totul. „N-au prins nimic în noaptea aceea”, acesta va fi totdeauna răspunsul, dacă noi tăgăduim poziția noastră de dependență de El – căci „El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui pe Sine Însuși” (2 Timotei 2.13). Așa a mers toată noaptea, până la ivirea zorilor. „Dis-de-diminează, Isus stătea pe țârm; dar ucenicii nu știau că era Isus” (Ioan 21.4). El nu tocmai venise, El stătea acolo; chiar dacă El nu putea să le dea reușită, din cauza lor, totuși El a fost prezent la ei plin de compasiune, indiferent dacă ei L-au văzut sau cunoscut, probabil toată noaptea în chip nevăzut de ei, în marile lor eforturi zadarnice! Dragostea Sa și îndurarea Sa merg mână în mână cu credințioșia Sa, așa cum vom recunoaște îndată și din cuvintele Sale, pe care El le rostește ucenicilor oboșiți și dezamăgiți.

„»Copilașilor«, le-a zis Isus, »aveți ceva de mâncare?«” (Ioan 21.5) – „Copilașilor!” ce afectuos și gingaș! Este singura dată când noi auzim această adresare din gura Domnului.¹⁹ Cât de meritată și potrivită era ea totodată, dacă ne gândim cât de slabi s-au dovedit în momentul acesta cei cărora li S-a adresat! Și putea altceva pune mai clar în lumină această slăbiciune a lor, decât cuvintele puține ale Domnului? Acolo stătea un străin pe țârm, care i-a

¹⁹ După cum este cunoscut, noi o găsim mai târziu de două ori la apostolul Ioan, pentru caracterizarea primei stări de credință, cea mai slabă (1 Ioan 2.13,18).

rugat să-I dea ceva de mâncare, și cu toată osteneala lor pe parcursul întregii nopți, ei nu au putut împlini rugămintea Lui; năvoadele lor, corăbiile lor, mâinile lor erau goale, și ei nici măcar foamea lor nu puteau s-o potolească.

„Învățătorule, *toată noaptea* ne-am muncit și n-am prins *nimic*” (Luca 5.5). Așa au zis ei atunci, când ei – Simon și fiii lui Zebedei – au trebuit să facă prima dată aceeași experiență. Și textual puteau astăzi să pronunțe aceleași cuvinte, dar de pe buzele lor vine numai un cuvânt scurt, de rușine, „nu”. Și un „NU!” va fi *totdeauna* răspunsul, dacă vom fi întrebați, dacă drumurile noastre proprii ne-au adus câștig.

„*Ei I-au răspuns: »Nu.«*” (Ioan 21.5). Încă nu bănuiau, că Cel care stătea înaintea lor era Cel care le-a arătat deja odată că toată puterea și toată binecuvântarea este numai la El.

„*Și El le-a zis: »Aruncați mreaja în partea dreaptă a corăbiei și veți găsi«*” (Ioan 21.6a). Cu siguranță aceasta au făcut-o ei de mai multe ori în timpul nopții, dar fără Domnul, bazându-se numai pe ei înșiși. Fără Domnul, care le-a făcut deja odată parte de ceva asemănător (Luca 5) – care a comandat un pește mare pentru Iona și pentru Simon Petru unul mic, ca să-l ajute în încurcătura în care el însuși s-a adus (Iona 2.1,11; Matei 17.27). „În zadar vă sculați de dimineată și vă culcați târziu, ca să mâncați pâinea durerilor; căci preaiubitului Său, El îi dă pâine ca în somn” (Psalm 127.2). „Binecuvântarea Domnului îmbogățește și truda nu adaugă nimic la ea” (Proverbe 10.22). Fără El nimic și cu El totul; aceasta este marea învățătură, pe care noi o găsim aici.

Ca să ajungem la ea, noi trebuie mai întâi să devenim mici și neînsemnați. „*Au aruncat-o deci.*” Nu este remarcabil, că ei au făcut aceasta fără nici o obiecție, - ei, pescarii cu experiență, să asculte de sfatul unui Străin necunoscut de ei? Aceasta dovedește cât de mult ei erau la capătul iscusinței lor. Însă atunci El este aproape cu binecuvântarea Lui bogată. „*Au aruncat-o deci și n-o mai puteau trage de mulțimea peștilor.*” (Ioan 21.6b) „*Și făcând aceasta, au prins o așa de mare mulțime de pești, că începeau să li se rupă mrejele*” (Luca 5.6). Acesta este Domnul nostru! Ale Lui sunt „păsările cerului și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor”, ale Lui sunt „toate fiarele pădurii, toate animalele de pe o mie de dealuri”, al Lui sunt „argintul și aurul” – „lumea și tot ce cuprinde ea” (Psalm 8.8; 50.10,12; Hagai 2.8)! Dar nu numai aceasta, Dumnezeu L-a înălțat acum „mai presus de toate cerurile” și în El „ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești” (Efeseni 4.10; 1.3)! El „S-a făcut sărac pentru noi, pentru ca prin sărăcia Lui noi să ne îmbogățim” (2 Corinteni 8.9). Binecuvântarea surpriză din mreaja lor l-a pus pe gânduri pe unul dintre ei și l-a determinat să-și vină în fire; el își amintește de Domnul, pe care ei toți L-au pierdut din vedere pentru câteva ore. „*Atunci ucenicul, pe care-l iubea Isus, a zis lui Petru: »Este Domnul!«*” Atunci acest ucenic nu mai este reținut de nimic, și din nou (compară cu versetul 3) în râvna lui obișnuită se grăbește înaintea tuturor celorlalți, de data aceasta în sens bun. – Ce imagine deosebit de plăcută ne oferă această scenă! Că este Ioan, cel care pe baza părtașiei lui permanente cu Domnul a recunoscut primul pe Domnul, aceasta vorbește desigur inimilor noastre; și cu cât mai mult, dacă ne gândim la comportarea lui Petru! „*Când a auzit Simon Petru că este Domnul, și-a pus haina pe el și s-a încins, căci era dezbrăcat, și s-a aruncat în mare. Ceilalți ucenici au venit cu corăbioara, trăgând mreaja cu pești, pentru că nu erau departe de țarm decât cam la două sute de coși*” (Ioan 21.7,8).

Ce schimbare a produs acea întâlnire personală cu Domnul, despre care am auzit în Luca 24.34, în inima ucenicului căzut așa de adânc odinioară! Harul Domnului, care restabilește, a

îndepărtat tot ce despărțea, dragostea Lui desăvârșită „a alungat frica”, și nici o altă dorință nu a umplut inima sa, decât aceea de a fi cât mai repede posibil la Domnul. A uitat că mai era de lucru pentru el, că ar fi putut să aibă parte de reproșuri din partea celorlalți, deoarece ei trebuiau să tragă singuri mreața; el trece cu vederea faptul că depărtarea de țărnișă nu era prea mare, așa că mult timp nu a câștigat. Chibzuirea rațională nu procedează așa, însă așa procedează dragostea. – Și această dragoste este unită cu respect: el și-a pus haina (ceea ce împiedica la înot!), el nu vrea să apară „gol” înaintea Domnului, ci în chip cuviincios. – Aceasta a făcut harul din acel ucenic, care în acea noapte fatală nu voia „să cunoască pe Omul acesta”! Și Domnul? Atunci dușmanii lui Isus au făcut un foc de cărbuni, ceea ce a devenit o cursă pentru Simon Petru (Ioan 18.18), însă aici Domnul a pregătit un astfel de foc pentru el și tovarășii lui înghețați, obosiți de muncă și flămânzi. Ce contrast între acea noapte întunecată și această dimineață! „Deci, când au ieșit pe țărnișă, au văzut acolo jeratic de cărbuni, pește pus deasupra și pâine” (Ioan 21.9). Pește în mreață, pește și pâine pe țărnișă – așa a făcut Domnul pe ucenicii Săi să se rușineze, care au crezut că pot realiza ceva *fără El!*

Însă Domnul acordă valoare și peștilor pe care i-au prins ucenicii. „Isus le-a zis: »Aduceți din peștii pe care i-ați prins«” (Ioan 21.10)! Acum Petru intervine din nou, da, inima lui plină de fericire în prezența Domnului face singură lucrarea – instinctiv ne amintim de ziua de Rusalii: „Simon Petru s-a suit în corăbioară și a tras mreața la țărnișă, plină cu o sută cincizeci și trei de pești mari; și, măcar că erau atâția, mreața nu s-a rupt” (Ioan 21.11).

Așa cum aici este prezentat simbolic, tot așa se va împlini odată cuvântul Domnului, pe care El l-a adresat rămășiței care Îl urma în timpul acela: „Vă voi face pescari de oameni” (Matei 4.19)! Când în ziua de Rusalii „aproape trei mii de suflete” au intrat în mreața aruncată de Petru și tovarășii lui, a căzut o umbră – destul de minunată – despre „pescuirea” mare, care va avea loc în timpul Împărăției de o mie de ani, când rămășița iudaică viitoare va arunca mreața în „marea” popoarelor. Desigur, așa cum aici Domnul avea deja pești înaintea Lui, și acea „pescuire” mare nu va fi întâiul rod pentru Dumnezeu dintre națiuni; căci, nu sunt credincioșii din timpul harului „ca cele dintâi roade ale creaturilor Sale” (Iacov 1.18)? – Și ce număr mare în contrast cu acei puțini din zilele acelea! Cândva va fi „o mare mulțime, pe care nimeni nu putea s-o numere, din orice neam, din orice seminție, din orice popor și de orice limbă” (Apocalipsa 7.9). De asemenea „mreața nu s-a rupt”, ca la prima pescuire; căci lucrarea Domnului nu va suferi pagubă în viitor. –

Acum Domnul îi călăuzește la masa pregătită. „»Veniți și mâncați!« le-a zis Isus” (Ioan 21.12a). „Veniți singuri la o parte ... și odihniți-vă puțin” (Marcu 6.31). După lucru urmează învierea. Așa procedează Domnul. Nimeni nu poate binecuvânta lucrarea așa cum face El, dar nimeni nu are o așa inimă pentru nevoile robilor Săi după înviere. Liniștea sfântă se întinde peste toată scena, înțelegere și cunoaștere sfântă. „Nici unul din ucenici nu cuteza să-L întrebe: »Cine ești?«, căci știa că este Domnul” (Ioan 21.12b).

După aceea El împarte în mod obișnuit mâncarea simplă. „Isus S-a apropiat, a luat pâinea și le-a dat-o; tot așa a făcut și cu peștele” (Ioan 21.13). Ce întrunire intimă cu El, la această „a treia arătare” a Domnului înviat, în amintirea timpurilor trecute! Și, prietene, totdeauna va fi așa la El, - mai ales atunci când noi „vom fi pentru totdeauna la Domnul” (citește Luca 12.37)!